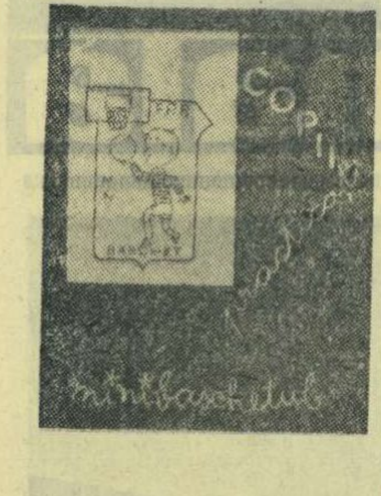

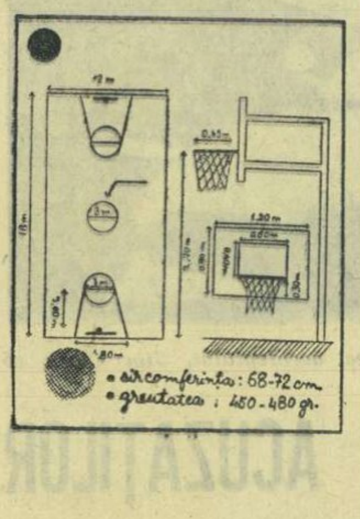

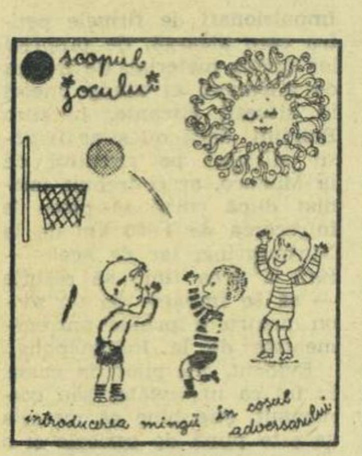
scopul jocului*
introducerea mingii în coşul adversarului

Concret, pentru minibaschet

Minibaschetul, această splendidă formă de atragere a copiilor către sport, începe să capete forme concrete de dezvoltare datorită măsurilor luate de federaţie. Pînă acum, au fost distribuite, gratuit, şcolilor generale şi liceelor 90 de panouri speciale şi s-au împărţit circa 2 000 de insigne. Ultima acţiune realizată graţie comisiei de tineret (preşedinte prof. Stelian Gheorghiu) şi comisiei de propagandă (preşedinte Valentin Albulescu) o constituie editarea a 5 000 de pliante în care sînt redate, prin desene atrăgătoare, (mostrele publicate sînt edificatoare) şi texte explicite principalele reguli ale jocului de baschet. Aceleaşi comisii au editat şi 5 000 de mici afişe care vor fi răspîndite, pentru a contribui la popularizarea minibaschetului în ţară.

Duminicile unui nesportiv

CÎNTEC SIMPLU

Fiindcă s-a întors anotimpul fotbalului şi-al celorlalte sporturi de peluză, de văzduh senin şi de ape răcoroase, aş vrea să-l salut, în duminica asta avînd certitudinea că n-are să ne mai joace renghiul de-a se piti iar pe cîteva zile, cum a făcut-o deunăzi, după zările de cobalt, de unde vine în fiecare an şi unde tot în fiecare an, se întoarce o dată cu ultimele frunze arse, pe crengi, de brumă. Să salut Primăvara, într-un cîntec simplu pe care îl îngînă bătaia accelerată a inimii, întreaga noastră făptură stîrnită de vînturile ce se încaieră din miazănoapte, din miazăzi, din apus şi din răsărit.

Odinioară, cînd oamenii cunoşteau mai puţine taine ale naturii şi aveau mai puţine unelte tehnice care să le înlesnească viaţa şi munca, dar nu erau mai puţin cultivaţi sufleteşte, dînd mari gînditori, mari poeţi, mari opere arhitectonice şi chiar legi foarte mari de conduită morală în societate, intrarea aceasta a anotimpului în cetăţile italice era întîmpinată cu nişte sărbători de veselie frenetică. Saturnaliile constituiau prilej de bucurie colectivă şi de slăvire a miracolelor firii, care renaşte neîntrerupt, de mii şi mii de ani, stimulînd izvoarele nesecate şi fragile ale vieţii, influenţîndu-le şi înnobilîndu-le fără oprire.

Saturnaliile de altădată ale răzbunilor noştri latini, bunăoară, au fost festinuri ale mişcării şi voioşiei. Omul îşi dezmorţea una cîte una încheieturile, puse să ruginească peste iarnă în casă. O dată cu încheieturile, îşi dezmorţea şi spiritul, care întinerea în suflul adierilor calde, în baia luminii aurii, în cîntecul mic al gîzelor zburătăcind peste vegetaţia tînără. Nu numai poeţii preamăreau primăvara, prin stanţele lor unduioase, ci şi sportivii, prin mişcările lor pline de mlădiere, de forţă şi armonie. Şi unii, şi alţii ascultau de marea respiraţie cosmică, de euritmia universală, în a cărei pulsaţie erau prinşi deopotrivă.

Johannes Stobaios, care a fost un studios medieval, şi care, strivit între zidurile cetăţilor teutonice, şi-a simţit sufletul pătruns de mirosul de apă, ierburi crude şi muguri cleioşi din scrierile lui Lucreţiu şi Vergiliu, a descoperit multe amănunte, pe cît de mărunte tot pe atît de semnificative, în scrierile poeţilor şi autorilor antici despre deprinderile şi modul de gîndire al oamenilor de altădată. Într-un manuscris, ce zăcea neatins de secole într-o bărăţie săracă, a dat, bunăoară, peste o însemnare... sportivă, nu lipsită de tîlcuri adînci. Cică, pe vremea cînd dominaţia lui Jupiter nu se isprăvise încă de tot, dar era pe sfîrşite în tot bazinul mediteranean, gladiatorii şi alergătorii din Laţiu — ultimii folosiţi în campaniile legiunilor romane drept curieri militari — obişnuiau să iasă la cîmp, unde petreceau o noapte în meditaţie. Cantonamentul acesta nocturn avea loc în fiecare an între dezlănţuirea cosmicei Bunăvestiri şi săptămînile primelor zădufuri estivale, cînd păpădiile rămîn pleşuve ca nişte scăfîrlii de moşnegi. Rostul lui era de a-i obliga pe bărbaţii iuţi de picioare şi cu muşchii căliţi să cugete, măcar o noapte pe an, la ceea ce e mai preţios în om: spiritul! Meditaţia de primăvară începea la ceasul cînd păsările cu pene moi ale amurgului zboară din ce în ce mai lin şi din ce în ce mai jos, luînd sfîrşit în clipa cînd, pe zare, astrul zilei prindea să ardă orbitor, ca flacările diamantului. Sportivii înapoiaţi în cetate trebuiau să împărtăşească, în piaţa publică, cîte o maximă, rod al meditaţiei lor pe-ntunerie. Stobaios a notat pe cele care i-au plăcut mai mult: **„Sălciile beau din apă şi se-ngroaşă în tulpină, dar numai creştetul lor vede norii de pe cer şi numai cu vîrful crengilor lor se joacă vîntul. De unde se poate trage învăţătura că omul oricît îşi struneşte corpul, nu trebuie să uite că numai ochii lui văd şi numai capul lui e în stare să judece”... „Cerbul e iute ca vîntul, însă mintea omenească întrece şi vînt, şi cerb, fiindcă nu are picioare de fugit, ci are aripi pentru zbor” ...„Oamenii toarnă găleţi de apă în gîtlejul focului şi-l înăbuşă. Nu este însă nici rîu, nici mare, oricît ar fi de întinse, care să poată îneca focul gîndirii, flăcările simţirii noastre”.**

Cea mai frumoasă dintre însemnările aflate în manuscrisul din bărăţia săracă mi se pare aceea despre gladiatorul Antonius Valerius, şi care sună astfel: „...şi cînd s-a întors, după **răsăritul de soare, din vigilia sa, Antonius Valerius a fost rugat să-şi spună şi el cugetarea. Dar el n-a putut nimic să răspundă, ci doar a închis ochii şi a început să cînte un cîntec pe care nimeni nu-l auzise încă”.**

Un sportiv care cîntă, spre a-şi tălmăci sufletul prea plin de primăvară, de cer albastru, de mireasma buruienilor plouate, iată încă unul din miracolele antichităţii pline de miracole fără număr!

— George SBARCEA

POLISPORTIVITATEA O PROBLEMĂ ACTUALĂ?

Continuăm seria răspunsurilor la ancheta noastră, publicînd astăzi opiniile unui alt polisportiv de clasă, NICOLAE (NAE) BĂDULESCU.

Reamintim formularea întrebărilor noastre:

1 CONSIDERAŢI CĂ ÎN CONDIŢIILE DE AZI ALE ACTIVITĂŢII SPORTIVE, PRACTICAREA CONCOMITENTĂ A MAI MULTOR SPORTURI POATE FI RECOMANDATĂ TINERILOR?

2 CE DETERMINĂ, DUPĂ PĂREREA DV., DRUMUL SPRE POLISPORTIVITATE; ANUMITE ÎNSUŞIRI FIZICE SAU FACTORI EXTERNI (AMBIANŢĂ, DORINŢĂ ETC.)?

3 ÎMPREJURĂRILE ACTUALE PERMIT UNUI TÎNĂR REUŞITA (OBŢINEREA DE PERFORMANŢE) ÎN MAI MULTE SPORTURI CONCOMITENT?

4 DACĂ AŢI AVEA UN COPIL, SPRE CE SPORTURI L-AŢI ÎNDRUMA? SAU AŢI PREFERA SĂ SE SPECIALIZEZE ÎNTR-UN SINGUR SPORT? DORIM SĂ ŞTIM DACĂ PROPRIA DV. EXPERIENŢĂ S-AR PUTEA REPETA ASTĂZI.

1 În această problemă, poate controversată pentru unii, părerea mea este că un sportiv de performanţă nu poate ajunge la măiestrie decît prin practicarea, în afara disciplinei de bază, şi a altei (altor) discipline sportive complementare. Se pot cita numeroase exemple de sportivi celebri care, pentru menţinerea formei, practică permanent o serie de discipline, ce le-ar părea, de multe ori, unor neiniţiaţi, că nu au nici o contingenţă cu disciplina de bază.

Nae Bădulescu — un as în lupta sub panou. Iată-l aci — în 1952, titular al reprezentativei de baschet a României — disputîndu-şi balonul cu un jucător din echipa Poloniei

Pregătirea multilaterală apare ca o necesitate obiectivă, dat fiind faptul că o disciplină sportivă nu poate dezvolta cu maximum de eficienţă factori ca viteza, detenta, forţa, rezistenţa etc.

De aceea, în mod firesc, în antrenamentele sportivilor de azi sînt incluse, în mod organizat, şi anumite părţi din alte discipline sportive. În zadar, spre exemplu, vom căuta să obţinem rezultate mai bune la fotbal (ah, iarăşi fotbalul!), cînd foarte mulţi fotbalişti din divizia A (din nefericire) nu sar la lungime decît 3—4 metri, la înălţime nu depăşesc 1,50 m sau după 10 minute de joc efectuat în ritm de melc sînt deja leoarcă de transpiraţie şi practic vlăguiţi de forţă. Testul normelor de control nu a scos oare nimic la iveală?

Un tînăr, datorită condiţiilor materiale pe care le are la dispoziţie astăzi (şi pe care noi nu le-am avut în trecut), are posibilitatea să-şi desfăşoare activitatea în orice disciplină sportivă doreşte. Profesorii cu experienţă sînt şi ei mai numeroşi, sporind astfel şansele tinerilor de a fi remarcaţi.

Calităţile native ale unui sportiv trebuie canalizate acolo unde se crede că acesta poate obţine rezultate maxime. La început foarte, foarte mulţi tineri „cochetează” cu mai multe sporturi, fixîndu-se mai tîrziu asupra celui pentru care au reale aptitudini. Apreciez că tocmai această perioadă este foarte importantă în viaţa unui sportiv.

NICOLAE BĂDULESCU

Născut în 1923, căsătorit, farmacist şef la Oficiul central farmaceutic, pregăteşte lucrarea de doctor în ştiinţe, component al echipei naţionale de baschet în perioada 1942—1952, membru al echipelor campioane nationale de handbal în 11, rugby şi baschet, participant în echipe divizionare la campionatele de volei, handbal în 7 şi hochei pe gheaţă, a mai practicat atletismul, fotbalul, tenisul de masă şi tenisul de cîmp.

Iată de ce cred că în această perioadă s-au „născut” aproape toţi polisportivii, care au rămas cu dragostea practicării sporturilor de debut. Eu aş recomanda pentru început abordarea mai multor discipline sportive, pentru că un „ochi” poate depista talentul unui tînăr (şi, poate, un talent excepţional!) pentru o disciplină sportivă la care respectivul tînăr nici nu se gîndea, el fiind convins că e talentat pentru alt sport.

2 La această întrebare nu voi putea răspunde uşor. Aş spune „la început a fost... dorinţa”. Fiecare tînăr care iubeşte sportul, doreşte, visează să ajungă o vedetă, să fie aplaudat, cunoscut, să iasă din anonimat. Această dorinţă de afirmare se va concretiza, în mod firesc, în practicarea uneia sau mai multor discipline sportive.

De felul cum a fost îndrumat, de felul cum s-a pregătit, de rezultatele obţinute de el la început, depinde spulberarea sau înfăptuirea visurilor sale. Însuşirile fizice sînt, după părerea mea, o consecinţă a constituţiei fizice. Sînt însă numeroase cazurile cînd unii tineri, în ciuda unui fizic necorespunzător competiţiei de performanţă, se pot totuşi afirma pe plan sportiv, datorită unor însuşiri excepţionale. După părerea mea însă, factorul principal care determină drumul spre polisportivitate este tot... dorinţa, pasiunea pentru practicarea sportului.

3 **Sînt convins că astăzi, mai mult ca ieri, un tînăr poate reuşi în mai multe sporturi.**

În trecut, cînd bazele sportive se numărau pe degetele unei mîini, iar echipamentul era o raritate, acest lucru devenea posibil, datorită unui factor mai puţin cunoscut de sportivii de astăzi: dragostea de sport, entuziasmul şi legătura sufletească între membrii aceluiaşi colectiv. Să-mi fie iertat dacă subliniez în aceste rînduri că astăzi doritorii de a face sport au condiţii optime de practicare (pe care noi nu le-am avut), lipsindu-le însă, în general, pasiunea, în timp ce noi aveam numai pasiune!

Practicarea concomitentă, la nivel superior, a mai multor discipline sportive, nu poate da, în general, randamentul cel mai bun, în final fiind necesară o „specializare” într-o singură disciplină.

4 Ca tată de copil, eveniment recent petrecut, intenţionez, pentru început, ca fetiţa mea să fie iniţiată în tainele înotului. Păcat că nu avem încă o şcoală de înot pentru sugari! Fiica mea ar fi fost înscrisă din oficiu, în aşa fel încît să nu se spună despre ea, atunci cînd va împlini vîrsta de un an, că este prea „bătrînă” pentru aşa ceva! Puţin mai tîrziu va învăţa patinajul, iar la vîrsta de 10—12 ani va fi iniţiată în tainele atletismului. Ruxandra va practica sportul, sper, cu aceeaşi plăcere ca şi tatăl ei, ca ceva firesc şi necesar, fără însă a neglija obţinerea unor note la fel de bune în cariera profesională spre care va avea înclinaţie.

În final, ţin să-mi arăt convingerea că propria mea experienţă poate fi şi este chiar repetată de mulţi sportivi, pe o treaptă uneori superioară.

Atleţii îşi pregătesc asiduu primele starturi în noul sezon de competiţii în aer liber. Nu peste multă vreme vom avea ocazia să revedem asemenea dispute spectaculoase, ca cea din fotografie, şi să aplaudăm performanţe de o valoare tot mai bună

Foto: A. TRANDAFIRESCU

„VISUL CENTRULUI INAINTAŞ”

LUIGI COMPAGNONE

„Dă-mi pace cel puţin un moment, slăbeşte-mă o clipă, lasă-mă să respir puţin” murmură CENTRUL ATACANT.

Mingea voiaja în cealaltă jumătate a terenului, departe de zona în care se aflau centrul atacant şi stoperul, izolaţi, dar umăr la umăr, lipiţi unul de altul, ca un singur trup cu patru picioare, puţin grotesc şi monstruos.

„Nu pot să-ţi dau răgaz. Îmi pare rău. Dar pur şi simplu nu pot”, răspunde STOPERUL. **„Şi la urma urmei nu e numai vina mea. Te rog, crede-mă. Nu fac decît să execut ordinul pe care l-am primit. Un stoper trebuie să fie disciplinat şi loial. Să-ţi stau în spate pînă ce-ţi voi lua răsuflarea; să te urmăresc ca o umbră, ca un blestem, să fiu lipit de tine ca şi cum am alcătui o singură fiinţă, ca şi cum am avea aceiaşi plămîni, aceeaşi inimă, aceleaşi picioare. Aceasta este tot cee ce mi se cere. Şi nu pot să nu ascult, nici să-mi trădez misiunea ce mi s-a încredinţat”.**

2 VISUL CENTRULUI INAINTAŞ

Echipa CENTRULUI ATACANT continuă să fie asediată, înghesuită în propria jumătate de teren, angrenată într-o bătălie convulsivă la care el nu lua parte. Spera doar ca dintr-o degajare cumva să-i ajungă balonul pentru a putea încerca o pătrundere spre poarta adversă.

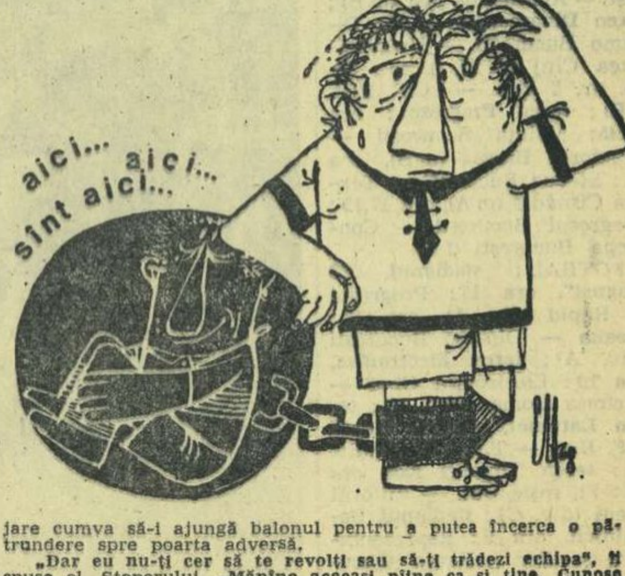
aici... aici... sînt aici...

„Dar eu nu-ţi cer să te revolţi sau să-ţi trădezi echipa”, îi spuse el, Stoperului. **„Mănînc aceeaşi pîine ca şi tine. Cunosc regula jocului. Îţi cer doar un centimetru de spaţiu, mă sufoc. Într-un anumit sens, acum pentru noi doi partida e terminată, jocul se desfăşoară de cealaltă parte. Vezi bine că un spaţiu enorm ne separă de zona unde se află mingea. Sîntem singuri, numai noi doi şi totuşi tu te încăpăţînezi să-mi iei aerul, să mă apeşi ca un zid nevăzut. Nu-ţi cer decît îngăduinţa de a-mi ceda cîţiva centimetri de spaţiu. Priveşte! Coechipierii mei sînt acum în apărare, presaţi, nu-şi pot permite să contraatace. Singura lor tactică se reduce la aruncarea mingii în aut. Spun oare un neadevăr? Atunci, lasă-mă să răsuflu puţin, ca şi cum ţi-ai îngădui ţie însuţi acest lucru”.**

VISUL CENTRULUI INAINTAŞ 3

„Ştiu că spui adevărul”, răspunse STOPERUL. **„Sau cel puţin mi-ar plăcea să cred că eşti de bună credinţă. Să presupunem însă că îţi vine mingea tocmai în momentul cînd, aşa cum zici tu, eu ţi-aş da voie să respiri. Spune drept, ce ai face atunci? Cunoaştem prea bine promptitudinea reflexelor tale, ţîşnirea ta extraordinară, spontaneitatea ta, şutul tău necruţător. Acea clipă ţi-ar fi suficientă să mă depăşeşti, să-l baţi pe portarul meu”.**

Centrul atacant nu răspunse. Lăsă doar capul în jos, ca un om resemnat. Trezindu-se însă subit avu o izbucnire de împotrivire, un strigăt de revoltă.

„Dar tu”, spuse Centrul. **Nu simţi nevoia să joci şi după voia ta, să improvizezi ceva? Nu ştiu ce să spun, dar parcă nu eşti ca toţi oamenii, poate nici nu mai ai sistem nervos. Nu ţi se pare plicticos să fii mereu lipit de mine?”**

Răspunsul Stoperului veni într-un tîrziu, rece, fără nici o inflexiune, ca o voce de robot, înregistrată pe bandă. **„Nu căuta să mă amăgeşti. Cineva mi-a spus: urmează-l, fii umbra lui, nu-l slăbi nici o clipă, nu-l lăsa singur niciodată. Un ordin spui tu. Se poate, însă acel ordin e acum înăuntrul meu, împlîntat în ceea ce ai putea numi sistemul meu nervos. Altceva nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu”.**

Meciul se termină. Centrul atacant porni încovoiat spre casă. Auzind zgomot de paşi şi simţind un suflu în ceafă se întoarse cu un ţipăt de surpriză.

„Acum ce naiba mai vrei? De ce te ţii după mine?”

„Nu vreau nimic. Te urmăresc”, răspunse Stoperul cu o **voce fără timbru. „Doar atît. Te urmăresc. Trebuie s-o fac”.**

„Dar meciul s-a terminat”, urlă Centrul atacant, **şi cu victoria echipei tale”.**

Stoperul înălţă capul.

4 VISUL CENTRULUI INAINTAŞ

„Misiunea mea nu se termină niciodată”, spuse el cu o voce neutră, aproape inumană. Faţa sa era ca de ceară, împietrită, fără expresie, şi ochii aveau o lucire stranie ca şi cum ar fi privit prin lucruri, prin inima obiectelor, dincolo de ele.

Centrul atacant se înfioră ca de o presimţire şi încercă să reacţioneze, dar nu ştia cum şi deodată se trezi fără putere, cu resorturile retezate, ca şi cum cerul, tot cerul acela plumburiu, învăluind stadionul spre sfîrşitul meciului, l-ar fi strivit cu greutatea sa imensă. În acelaşi timp simţea că misterioasa, şi implacabila forţă a celuilalt, era izvorul slăbiciunii sale, se transforma în propriul său destin.

„Ei bine, atunci să mergem”, spuse cu o tristă sfîrşeală în glas. Se amestecară cu primele umbre ale crepusculului. Stoperul avea bărbia sprijinită în ceafa celuilalt. Mergeau cu un pas egal, unic, scrîşnit; ecou straniu pe dalele aleii, în fundul căreia se zărea locuinţa centrului atacant.

Mama acestuia îl aştepta la fereastră.

„Nu eşti singur?” se auzi vocea familiară. Centrul atacant se opri, se ridică pe vîrfuri şi privind în sus strigă cu ultimele puteri: **„Nu mamă. Începînd de astăzi nu mai sîntem singuri”.**

Intră în vestibul, dar nu luă ascensorul cu gîndul să amîne întîlnirea. Urca încet, cu o nesfîrşită oboseală în picioare, urca scările, el înainte, Stoperul, în spatele său. Şi simţea răsuflarea rece în ceafă. La al treilea cat, pe neaşteptate, îl cuprinse ameţeala, şi în jurul său se făcu noapte. Cînd redeschise ochii era singur. Inima îi bătea iute, puternic. Era singur acum şi parcă o rază de speranţă încolţea în spiritul său răvăşit.

„Ai plecat, te-ai dus? zise cu glasul sugrumat de emoţie. **Unde eşti?”**

„Sînt oriunde vei fi şi tu” răspunse glasul Stoperului invizibil. **„Din această clipă voi fi mereu cu tine, voi fi în tine”.**

„Nu înţeleg” zise înspăimîntat centrul atacant. **„Explică-te, vorbeşte”.**

„Cum, Centrule, nu înţelegi?” spuse vocea. Străfulgerat de cumplitul adevăr, Centrul se cutremură şi se sprijini de zidul casei: asculta vocea care acum venea dinăuntrul fiinţei sale, în care stoperul intrase definitiv, făcîndu-se una cu el. **„Îndeplinesc un ordin”,** spunea vocea nevăzută. **„Cineva mi-a spus: urmăreşte-l neîncetat, fii umbra lui oriunde şi în fiecare clipă, nu-l lăsa niciodată singur, niciodată singur”.**

În româneşte de I. VILCEANU

...„O FATĂ MINUNATĂ”...

Cînd am văzut-o pentru prima oară pe Mariana Borcea, poligonul Dinamo îmbrăca mantia ruginie a toamnei. Era un concurs fără importanţă, lipsit de nume sonore şi poate tocmai de aceea m-au cucerit încăpăţînarea şi ambiţia cu care tînăra sportivă se concentra asupra puştii sau asculta sfaturile antrenorilor. Dar arcuirea nemulţumită a sprîncenelor şi lacrimile abia reţinute, care se bănuiau însă, arătau că rezultatele nu erau cele aşteptate...

Am revăzut-o pe Mariana Borcea spre sfîrşitul anului trecut. Era tot pe poligon, dar de data asta la Tunari. Se afla pe treapta cea mai înaltă a podiumului, după ultima zi a campionatelor republicane de tir. Devenise campioană naţională la seniori, armă sport, proba de 3x20 focuri stabilind un nou record republican. Privea fericită, cufundată parcă într-un vis frumos, cu mîinile împreunate într-o întîrziată explozie de copilărie. Era un exemplu viu de fericire, de mulţumire supremă, cum numai cei care au trăit-o îndelung şi au muncit asiduu, zi de zi, cu răbdare şi meticulozitate... o pot cunoaşte.

M-am simţit atunci îndemnat să aflu amănunte despre proaspăta campioană, devenită maestră a sportului la nici 20 de ani, despre o campioană care măsoară în înălţime un metru şi jumătate...

„Am început tirul, dintr-o pură curiozitate. Eram în clasa a X-a cînd o colegă de şcoală, care „trăgea” la Dinamo, mi-a spus că se folosesc şi la antrenamente şi la concursuri gloanţe adevărate. N-am crezut-o, m-am dus să mă conving şi de atunci, din martie '64 sînt nelipsită de la poligon! La început satisfacţiile m-au ocolit, dar ştiam că tirul este unul din acele sporturi în care victoriile sînt reflexe ale antrenamentelor, că depind de răbdarea cu care revii la poligon după un insucces. De aceea n-am renuntat, am „furat” cîte ceva din stilul marilor campioni Iosif Sîrbu, Ion Dumitrescu şi, în 1968, am „împuşcat” primul titlu de campioană naţională la juniori, 3x20 focuri”.

Aici a trebuit să ne întrerupem convorbirea. În pauză colegii ei de studiu invadaseră sala de lectură a Institutului de limbi străine, unde Mariana Borcea este studentă în anul al III-lea, punîndu-i întrebări mai multe şi mai neobişnuite decît cele pe care i le pregătisem eu.

Notez cîteva nume ale noilor „reporteri”: Maria Blidaru şi Ion Boaghe din anul III, Ana Iulian, Sanda Frîncu.

Prind o scurtă pauză în avalanşa de întrebări pentru a plasa şi eu una intenţionat simplă, convenţională sperînd că atacul acesta direct îi va pune în încurcătură.

— Ce părere aveţi despre Mariana? Dar, sincer, colegial... Una dintre fete, o brunetă cu breton, îşi trece privirea peste grupul de colegi, ca pentru a le cere un consimţămînt, apoi se întoarce şi-mi răspunde repede, dintr-o răsuflare:

— **Mariana?... Mariana e o fată... o fată minunată!**

Zîmbesc, uşor nemulţumit pentru că atributul acesta, deşi vrea să spună totul; nu-mi serveşte ceea ce numim „găselniţă” gazetărească. Mai aştept totuşi, o completare...

„Da, da. Minunată”, adaugă o voce de bas, înainte ca grupul să facă cale întoarsă la chemarea clopoţelului. Mariana îi conduce cu privirile pînă dispar dincolo de uşă, apoi îşi reia şirul întrerupt al gîndului.

— Acum mă antrenez cam optzece ore săptămînal, în trei sau patru şedinţe, iar înainte de concursuri, „accelerez”: după antrenamentul de dimineaţă mă duc la cursuri, apoi revin pe poligon... În sesiune e mai greu, dar oricum, mă descurc... Trebuie să am un program foarte exact fiindcă locuiesc la o oră de drum de poligonul Dinamo...”.

Ştiţi ce înseamnă în limbajul ei că „se descurcă bine”? Anul trecut, Mariana Borcea, sportivă fruntaşă, activistă în organizaţia P.C.R. şi în asociaţia studenţilor, a terminat cu media generală 8,33! Îmi povesteşte apoi cu glas scăzut (alături se studiază!) despre atmosfera plăcută care domneşte la poligon, despre prietenele şi colegele ei de echipă Marina Vasiliu şi Vera Stroe, dintre care ultima o urmează şi în profesiune (este studentă în anul I la limba rusă), despre înţelegerea şi cuvintele stimulatoare ale antrenorului Viorel Manciu, despre turneul în Iugoslavia şi despre multe altele.

În tot ceea ce povesteşte, ca şi pe poligon sau în pupitrele amfiteatrelor, Mariana Borcea pune o doză puternică de încredere şi entuziasm.

„Cînd am cîştigat titlul de campioană la junioare anul trecut, după poziţia culcat, eram pe locul al doilea. La proba următoare, am remontat ceva, venind la două puncte. Urma însă, cea mai dificilă: poziţia „în picioare”. Pe poligon era o atmosferă încordată. La lovitura a treia, o albină — poate n-o să mă credeţi! — mă înţepă chiar în degetul de pe declanşator şi trag... fără să vreau. Rezultatul? Un 2!? Atunci mi-a venit întîia oară să plîng într-un concurs... Am vrut să renunţ, dar după intervenţia lui Viorel (antrenorul Manciu — n.n.), am tras în continuare şi... iată-mă campioană”.

Minutele s-au scurs pe nesimţite şi ora de literatură universală urma să înceapă. Mariana îşi strînse grăbită caietele şi se alătură colegilor care intrau în amfiteatrul „Puşkin”. „Ştiţi, eu învăţ după notiţe” — fuseseră ultimele ei cuvinte...

Ov. IOANIŢOAIA